

Haukkaisten lampaiden tähdistö - Ari Hokkonen

Haukaisten lampaiden tähdistö

Proosarunoja
Ari Hokkonen

Kaukaisten lampaiden tähdistö

Proosarunoja

Ari Kokkonen

Lampaat katselivat lampolastaan järvelle
syksyn viimeisen joutsenen lähtemistä,
ilmat olivat jo kylmenneet,
eivätkä ne voineet enää laiduntaa
pakastuvalla niityllä
iltaisoin ne näkivät taivaalle syttyvät tähdet,
ja miettivät, oliko tuolla jossain
samanlaisia lampaita kuin ne olivat,
Kaukaisten lampaiden tähdistö,
kuullosti niiden mielestä hienolta,
ehkä tuolla jossain toisenlaiset lampaat
katselivat kohti maata,
ajatellen samoin.

Lapsena, kerrostalon ullakko oli jännittävä paikka.
Haalea valo tuli pienistä ikkunaruuduista
jotka saivat pölyn näyttämään pieniltä kultajyväsiltä.
Kesällä siellä oli sopivan viileää,
talvella pakkasten aikaan hengitys saattoi huuruta.
Kylmempien öiden jälkeen liiterien laudat olivat huurteessa
jotka kimaltelivat harmaassa valossa.
Kesäisin sateisina päivinä oli mukavaa käydä puiselle lattialla makaamaan,
kuuntelemaan sateen ropinaa peltikattoa vasten.
Pisaroiden tanssi sai nukahtamaan.
Pienistä ikkunoista näkyi kauas,
iltaisin, auringonlaskun jälkeen melkein kaikki tähdetkin.

Näillä seuduilla ei näkynyt busseja usein
ja pysäkit olivat vielä harvemmassa.
Eivät bussit pysähtyneet niillä,
ei ollut ketään kuka olisi jäänyt pois,
eivät painaneet edes vahingossakaan stop nappulaa.
Se kuka näki keltaisen vilkun pysäkiltä poistuessa,
bussien kadotessa
kukkuloiden taakse,
saattoi olla onnellinen,
oli jotain jota odottaa.

Kellarissa valo oli hämäämpää,
pihan ikkunoista,
joita tuskin oltu koskaan pesty,
valo siivilöityi merkillisesti,
pimeisiin onkaloihin,
puisiin liitereihin.

Pitkän hämärän käytävän päässä oli
lukittu ovi.

Kukaan ei ollut koskaan kulkenut siitä
ja minun oli pakko päästä sen toiselle puolelle.

Silloin opin tiirikoimaan lukkoja.

Oven takana avautui uusi salaperäinen maailma,
kapea tunneli jota reunustivat suuret putket,
pienet rautakehikköiset lamput valaisivat hämäästi seiniä,
siellä saattoi juuri ja juuri kävellä kumartumatta.

Keskellä tunnelia,
saattoi kuulla kaukaa tulevan äänen,
aivan kuin monia ihmisiä olisi juossut minua kohden,
äänet voimistuivat, kunnes ne saavuttivat
kuumalla henkäyksellään.

Putkissa oleva kuuma vesi
syöksyi toiseen taloon.

Sydämeni hakasi kuin rautapalje,
kuvittelin kaikkien asukkaiden,
vihaisen talomiehen etummaisena hakevan minua,
mutta ketään ei tullutkaan
ne olivat vain virtaavan veden,
juoksevia askeleita.

Suurissa harmaissa muuttoautoissa oli jotain ikävää,
ne tiesivät aina jonkun muuttuvan,
naapuritalon tyttö,
joka oli vielä eilen leikkimässä,
ei enää näkynyt koskaan,
vaaleat pitsiverhot
yläkerran ikkunassa
olivat poissa,
tyhjä ikkuna
muistutti siellä asuneen jonkun joskus.

Joskus ihmiset poistuivat täältä lopullisesti,
kuolivat
sellaisista asioista ei puhuttu,
vanha mies joka lähti kesäaamuisin ongelle,
syksyllä miestä äei enää näkynyt,
jos muilta kysyi
sai vain paheksuvat katseen
ei saanut kysyä,
eikä kuolemasta ei saanut puhua,
lapset eivät voineet vielä ymmärtää,
pelättiin
vainajien heräävän henkiin.

Sinä aamuna linnut eivät laulaneet,
rastasparvet kierrelleet korsien yläpuolelle pellolla,
oli hiljaista,
jossain metsän kätköissä
risaisen kannon vierellä
suuri puu makasi
viimeisellä leposijallaan,
myrskyn jälkeen.

Verhot, pölyn halvaannuttamana
ristilukki kutoo ristiquesitojaan,
kätkee salaisuuden ikkunan rakoon,
seinällä käki hukannut aikavyöhykkeensä,
täällä ei asu ketään,
valvon, kunnes nukahdan,
ehkä lumi on peittänyt aamulla talon,
suden jäljet jossain,
saalistajan askeleet.

Kettu rikkoo hiljaisuuden,
luo olemassa olonsa merkit lumeen,
käy vilkaisemassa taloa,
nostaa kypälänsä ikkunalle,
katsoo sisään,
pimeään huoneeseen,
laskeutuu takaisin varovasti,
katoaa pimeyteen äänettömästi,
talven ensimmäinen päivä,
jäljettömien eläinten aika.

Vain tiettyinä aikoina,
kuu nousi kahden suuren puun välistä,
jättäen merkin seinälle,
oudon kuvion,
jos katsoit sitä tarkkaan,
harmaa kraateri muodostui seinälle,
kosketit siihen
ja näit pienten kuunpölyn hiutaleiden,
putoilevan kimmaltaen lattialle,
synnyttäen rauhallisuuden meren,
jos astuit siihen
jätit ensimmäisen jalanjäljen,
pölystä syntyi lintu,
joka vei kuun mennessään,
näit kaipuun,
jonka hiljaisuus,
peitti äänettömyydellään.

Kuun ollessa lähimpänä maata,
vedet pakenivat merelta rannoille,
kivet jotka kuvittelivat olevansa turvassa,
huomasivat yllättäen olevansa veden saartamina,
vanhempien puiden pitkät juuret,
jotka ylsivät lähes rantaan saakka
jäivät pinnan alle,
tuulen tuivertamat kasvit hukkuivat aaltoihin,
linnut, jotka ennen lensivät merelle saalistamaan,
jäivät uuden rannan yläpuolelle,
kalat eivät päässeet pakoon
matalassa vedessä,
yöllä suuri kuu loisti kirkkauttaan,
varastaen unet,
unettomien öinä.

Uneksin,
galaksit putoavat puurhaan,
tähdet jäävät puiden oksiin,
sateella ne kimaltelevat,
kuin tähtisumut,
en näe enään jälkiäsi,
olen oppinut maalaamaan unelmien päälle
ikkunastani näen maiseman,
jossa hämähäkin verkot katoavat,
aamun jälkeen,
valon noustessa
puiden yläpuolelle.

Kun puut huokaavat,
merelle syntyvät aallot,
tuulet synnyttävät myrskyn,
joka juoksee läpi metsän,
lehtien avautuessa,
sateet tulevat,
juuret herättävät madot,
luovat maanalaiset joet,
kaarnat liikkuvat,
kuin tuuli iholla,
asettuvat sovittuun paikkaan,
kukin toistensa vierelle,
kuin palapelissä.

Tuuli käy ikkunan läpi,
piirtää kuvion iholle,
luo merkityksen muistolle jostain,
hirsien raossa,
koppakuoriset heräsivät,
uuteen päivään.

Pyhäinpäivän iltana,
silloin kun oli pimeintä,
riippukeinu alkoi keinua hiljalleen
ruosteisten ketjujen natisten,
pimeyden äänettömyydessä,
keinussa ei ollut ketään,
eikä lumessa näkynyt jälkiä,
mutta tuntui aivan kuin joku olisi ollut siinä,
kuun tullessa esiin,
pilviverhon takaa,
keinu pysähtyi,
järvellä, valkoisella hangella näkyi aivan kuin varjo,
joka katosi pimeyteen.

Kynttilä valaisi ikkunalla,
pimeyden maailmaa,
jäätyneen ikkunan alaosa
loi kylmät verhot lasiin,
liiterissä puut,
talven pakasteita,
linnut käpertyneet
saunan seinän vierelle,
se hehkui lämpöä vieläkin,
kuu valaisi polun,
jossa joku oli kävellyt
vielä eilen.

Näin tähden ja seurasin sitä,
se vei minut pieneen kylään,
jossa suuren hotellin pyöräsuojassa
nainen oli synnyttänyt lapsen,
miljonäärikisan voittajat,
toivat lapselle kalliita hajuksia ja lahjoja ,
joku antoi mastercard platinum kortin,
heidän lähdettävä,
Trump oli määrännyt
kaikki hänen näköisensä lapsien oli kuoltava,
he pakenivat kaukaiseen lähiöön.
Pojasta tuli aikoinaan taitava Ikean puuseppä
ja hän kertoi tarinoitaan ihmisille,
hän liikkui kahdentoista kaverinsa kanssa iltaisin
ostareilla, kauppakeskusten pihilla,
kirkon myyjäisissä hän halusi kaataa pöydät.

Vainajat eivät pitäneet pyhäinpäivästä,
ihmisiä kulki aamusta iltaan haudoille,
ei ollut hetkeäkään rauhaa,
eräästä haudasta kuului äänetön huuto.
"Eivätkö he muista, olen ruusuille allerginen, atthhsiii"
Sitten olivat ne sielut,
jotka eivät vielä olleet löytäneet
ikuisuuttaan,
ne katselivat puiden takana piilossa
kateellisina haudoissa olleita,
joita ihmiset tulivat muistamaan.
Sitten myöhään illalla,
pieni tyttö käveli metsän reunaan,
katseli puiden ohitse pimeyteen
ja laski yhden ruusun
suuren puun eteen,
äiti tuli hänen vierelleen, kysyen
"Miksi sinä laskit tähän ruusun"
"Se on niille joilla ei ole vielä kotia,
heidän täytyy vielä odottaa",
äiti katsoi tytärtään, hymyili ja otti kädestä.
"Kauniisti tehty"
tyttö kääntyi hetkeksi vielä metsään,
ja hymyili.

Tämä ei ole ihmisten eikä kuolleiden yö,
tämä on korppien aika,
mustien sanansaattajien hetki,
jos suljet silmäsi,
sielusi katoaa toiseen maailmaan,
kauas pimeyteen,
aurinko on elämän virta
jota mustat siivekkäät kaihtavat.

Jumalat eivät tule tänne,
linja-auto pysäkit ovat liian kaukana,
poluilla on lehmän lantaa,
ja kivet tuntuvat kengän läpi,
varvastossujen kanssa olisi ikävää kävellä,
korppien metsä on kaukana,
eikä kukaan käy siellä,
tänä talvena mustia lintuja oli näkynyt usein,
perunkirjojen tekijöiden,
askeleet ovat käyneet tutuiksi,
putoilevat pisarat,
autiotalojen katolta,
synnyttävät meren
jonka aallot,
hukuttavat menneisyyden.

Lampailla oli merkilliset silmät,
vaikka katse oli lempeä,
ei niistä koskaan osannut sanoa
millä tuulella ne olivat silmiin katsoessa.
Rapsutellessa villa oli tuuhean karheaa, paksua.
Tiesi mistä piti rapsuttaa,
silmät painautuivat kiinni,
tunsi melkein kuin lammas olisi kehrännyt,
muutama hieman etäämpänä ollut lammas
tuli varovasti lähemmäksi.
Pässit pysyttelivät suurine sarvineen hieman etäämpänä
eivätkä tehneet tuttavuutta niin helposti.

Kun askeleet hidastuvat,
välimatkat kasvavat,
pihan puut tulevat tutuiksi,
oksat, omenat ja lehdet,
tietää missä pensaissa
on eniten marjoja,
miten polut muodostuvat
ensilumien aikaan,
kauanko puro pysyy sulana,
kuinka kauan metsä näkyy
ikkunoiden takana
auringonlaskun jälkeen.

Lippuautomaatti sylki lipun
"Huopalahden asemalta taivaaseen"
tuloaika 1 minuutti

Höyhen putosi Huopalahden asemalla,
enkeliä noutaessa sielun,
kiskot kulkivat taivaaseen
juna oli liian raskas elämän vetovoimalle.

Humina metsässä,
puiden välistä,
yrittääkö se kertoa jotain,
jotain mitä en ymmärrä vielä,
metsässä on salaisuuksia,
joita se ei kerro,
vain koppakuoriaiset tietävät,
asuvat puun sisällä,
ja tuntevat kaarnojen liikkeet.

Puut olivat saaneet valkoisen takin,
liian lyhyet hihat
paljastivat oksat,
juuret käpertyivät yhä syvemmälle,
matojen viereen,
nähdessä unta,
keväästä.

Aurinko täyttää lattian,
koskettaa räsymattoja,
kiipeää tuolin karmia ylöspäin,
valaisee keittiön pöydälle kuvion,
nurkassa on vielä palanen pimeyttä,
johon valo ei koskaan yllä,
hirret ovat liian tiheitä valolle

Metsässä, puiden latvustossa on aukko,
tähtien valo koskettaa puun runkoja,
juuret kurottautuvat syvemmälle maahan,
pimeyteen,
valo ei ole hyväksi kaikille,
vain siellä, minne valo ei yllä,
ne kasvavat,
levittäytyen silmäkantamattomiin,
puut ovat sellaisia,
vain osan niistä voi nähdä.

Sellaisina öinä,
jolloin tuuli ei käynyt metsään,
saattoi kuulla pienen hennon äänen,
aivan kuin hiljaista puhetta,
puiden keskustelua.

Metsän puilla,
jokaisella niistä oli oma kalenteri,
vuosirenkaat,
niissä ne muistelivat menneitä vuosia,
milloin oli satanut,
oliko talvi ollut tavallista kylmempi,
tai kesä kuumempi,
koska toukat olivat syöneet
enemmän runkoa.

Jos pysähdyit,
kuuntelit ja katsoit,
saatoit nähdä metsän hengittävän,
sammaleet nousivat ja laskivat vuoroin hiljalleen,
juuret nousivat hetkeksi pinnalle,
kadoten hiljalleen,
ruohosaarekkeet vetäytyivät kiven vierestä
ja painautuivat kiinni,
puut huojuivat hiljalleen,
hengityksen tahtiin.

Kun muutetaan uuteen paikkaan,
ikkunasta katsellaan ensimmäiseksi metsää,
tutustutaan polkuihin, puihin,
pensaisiin joissa on marjoja,
sienestys paikkoihin,
mistä saadaan saunaan vihta,
nähdään minkälainen metsä on syksyllä,
talvella, valkoisen peitteen alla,
tai myrskyn jälkeen,
missä on hyvä olla,
hetken hiljaa,
yksinään.